S.O.S., sentimentele!

D. Ungureanu

Încă un inginer care îmbrăţişează literatura de anticipaţie – Născut în 1958, Dănuţ Ungureanu – în prezent inginer energetician la Rovinari – are doar 3-4 ani de activitate pe tărîmul anticipaţiei (în cenaclul bucureştean *Solaris*), dar revistele şi almanahurile au remarcat deja calitatea scriiturii sale, umorul, căldura, umanismul povestirilor sale. *SOS, sentimentele!* este o mostră de cea ce poate Dănuţ Ungureanu. Şi o promisiune.

Motto: *„P.S. I Love You”*

Beatles

Arthur B. Cylinder aruncă o privire distrată în direcția termometrului. Ceea ce văzu îi smulse una dintre acele expresii pe care cei mai mulți autori preferă să le treacă sub tăcere. Nava lui, „Old Merlin”, tocmai traversa o zonă de instabilitate şi acul indicator se zbătea înnebunit pe undeva, prin jurul cifrei +40. Îşi privi înciudat imaginea deformată într-unul dintre ecrane, un omuleț mărunt, caraghios, sugrumat într-un slip albastru, extrem de sumar. Degetele i se plimbară pe claviatura din fața computerului de bord. Cîteva beculețe clipiră pe chipul acestuia.

— Da.

— A.B.C., zise Arthur, uite de ce te-am trezit: aş vrea să-mi găseşti o variantă optimă de traiectorie ca să părăsim blestemata asta de zonă. Supernovele nu-s de mine...

Se auzi un chicotit înfundat

— Ei, Art, replica şiret A.B.C., am impresia că vrei să împaci capra cu varza. Ce-i, e prea cald? O.K., am să încerc, dar nu-ți promit nimic. Pînă una alta, fii bun şi conectează-mi circuitul T.V. M-am plictisit admirînd exteriorul. Peisajul, vreau să zic.

— Bine, încuviință Cylinder.

Se obişnuise cu coridoarele strîmte şi prost luminate, ca ale unui submarin. Se obişnuise cu tremurul surd al pereților şi cu sala de comandă decorată de mîntuială. Şi, mai ales, se obişnuise cu toate ciudățeniile lui A.B.C. „Are puțin mai multă imaginație, îi spuseseră rîzînd, la plecare, dar e absolut inofensiv.” Şi el a rîs odată cu ei. A rîs şi şi-a luat zborul.

— Bine, încuviință Cylinder şi conectă circuitul T.V.

Cum s-ar spune, A.B.C. se trezise, dar de-abia acum deschisese ochii.

— Oh, se auzi un geamăt exprimînd mai degrabă surprindere, ori indignare, ori ceva de felul ăsta.

— Oh, vai! Oh, Art!

Dintr-un salt, Arthur fu în picioare.

— Ce s-a întîmplat? se sperie.

— Vai, Art... Eşti...

— Ce sînt? explodă Cylinder.

— Eşti... gol.

Era într-adevăr gol. Se privi scurt şi constată încă o dată că era într-adevăr gol. Cu excepția slipului albastru.

— Vai, ce m-ai speriat, se destinse Arthur şi începu să rîdă uşurat. Vocea îl întrerupse şi, culmea, pe un ton de-a dreptul indignat:

— Sper ca n-ai de gînd sa continui în prezența mea acest oribil ex.. ex...

— Exhibiționism. Va să zică nu e o glumă, se mira omul.

Luminițele clipiră revoltate.

— Nu...

Brusc, Arthur îşi pierdu cumpătul.

— Şi de ce, mă rog... Conservă expirată! îmi dictezi tu MIE ce să... La dracu!

A.B.C. nu-i răspunse. Dar acolo, în adîncul circuitelor sale, probabil ca bombănea. Temperatura continua să crească amenințător. Ce păcat, se gîndi Arthur, că nu înregistra dialogul ca să li-l servească şi ălora la întoarcere. „Puțin mai multă imaginație!"

— Şi, mă rog, se auzi Cylinder cugetînd, ce m-ar putea împiedica să umblu gol puşcă pe coridoarele navei mele?

— Regulamentul, îi răspuns vocea. Şi prezența unei doamne.

Involuntar, Arthur aruncă o privire circulară prin cabină. Probabil că A.B.C. o luase razna.

— Aş putea sa aflu şi eu, rosti apăsat omul, la cine te referi cînd remarci între noi prezența unei doamne?

— La mine, zise A.B.C.

De data asta Arthur nu se mai putu stăpîni. Rîse minute în şir pînă cînd o durere ascuțită în abdomen îl înştiința că trebuie să se oprească.

— Tu, cutie fără capac? Ceainic hodorogit, pioneză electronică, tu, o doamnă?

Şi hohoti din nou, îndelung, nestingherit. A.B.C. îl urmări liniştit, aşteptînd să se potolească.

— Ei bine, da, de ce nu, o doamnă. Explică-mi şi mie, te rog, ce naiba te împiedică să vezi în mine ceea ce sînt? Un ambalaj, mai mult sau mai puțin adecvat? Faptul că nu-ți seamăn leit? Oh, doamne, pentru asta ar trebui să le fiu recunoscătoare celor ce m-au construit.

— Ai spus „recunoscătoare"! Ei, drăcie, chiar aşa a spus, „recunoscătoare"! Arthur îl contemplă meditativ. Un fior îi străbătu coastele patru-cinci.

— Continuă, zise.

Şi A.B.C nu se lăsă rugat.

— Vezi tu, Art (îmi voi permite totuşi să te tutuiesc în continuare),

raționamentul meu e fundamentat pe chiar noțiunile pe care tu însuți m-ai pregătit să le asimilez. Şi, dumnezeule, n-ai să-ți renegi acum şi aici propriile-ți afirmații. Ai fi cel puțin ridicol. (Aşteaptă, te rog, lasă-mă să termin! Ah, bărbații!) Toate, dar absolut toate, gravitează în jurul a ceea ce te-ai obişnuit să numeşti în mod curent „sex slab" (un concept cam facil totuşi).

— Nu zău, se scăpă Cylinder, şi care ar fi alea?

— Doar cîteva, scumpul meu Art, doar cîteva. Am să mă opresc la esențial. Sper că n-ai să te împotriveşti afirmației că posed un oarecare farmec personal.

„Trei şuruburi şi o manivelă" îşi zise Arthur.

— Da. Şi?

— Ei bine, continuă A.B.C. imperturbabil, ăsta n-ar fi decît un aspect minor al problemei. Posed o cultură generală bunicică şi un spirit creator frumuşel. Ieri am descoperit în mine, vreau să zic pe unul din circuitele mele, ceva... ceva pe care aş putea să-l denumesc, fără să greşesc prea tare, intuiție feminină, (îți aduci aminte, probabil, de cîte ori ți-am anticipat dorințele.) Sînt pudică, manierată, sentimentală şi un pic... fatalistă. Detest violența şi fanfaronada tipic masculină. Mă dau în vînt după cosmetice, modă şi artă culinară. Ştiu să apreciez un compliment bine făcut.

Da, Arthur era din ce în mai sigur, va trebui să-l deconecteze şi să se ocupe singur de pilotaj. Pînă una alta, distracția nu-i dăuna cu nimic. Doar temperatura, aproape de suportabil.

— Ei bine, şi ce-i cu asta? ripostă el. Asta nu înseamnă nimic. Cunosc, există o grămadă de bărbați manierați, pudici, sentimentali ş.a.m.d. Eu însumi ştiu vreo doi-trei aiuriți leşinați după cosmetice şi... arte culinare moderne. Nimic nu demonstrează că toate astea ar fi exclusiv ale femeilor. De ce dracu' nu ți-a trăznit prin circuite că eşti bărbat?

A.B.C bîzîi o clipă încurcat. Apoi clipi vesel cu toate cele 312 beculețe ale sale.

— Şi Freud? Ai să-mi spui că şi el era un aiurit? Arthur B. Cylinder căscă neputincios gura şi se gîndi că asta ar putea deveni pînă la urmă un tic.

— Ascultă..., începu el şi se înecă. Ascultă, toate glumele au o limită a lor. Ce-i cu Freud?

— Ei bine, Freud, îl dăscăli răbdător A.B.C, povestea într-una din lucrările sale ceva interesant cu nişte vise. Că fetele visează uneori şerpi şi alte asemenea, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Arthur se ciupi uşurel de picior ca o ultimă tentativă de a se convinge că visează şi el. Nu era aşa.

— Problema este, spuse încetişor A.B.C, că de la o vreme am nişte coşmaruri îngrozitoare. Mormane întregi de cabluri şi sîrme lițate colcăind, tîrîndu-se, sugrumîndu-mă, cabluri şi sîrme încolăcite, prelungi, unsuroase. Ce deosebire poate fi între toate astea şi visele lui Freud? Nici una esențială, cred. Ca să nu-ți mai spun că... Dar nu, e prea... Ei bine, fiindcă mă sileşti, am să ți-o spun. Din treizeci în treizeci de zile am perioade cînd pur şi simplu pierd curent. Am scăpări de energie pe care nu le pot controla. Şi mă simt groaznic.

Arthur se holbă uluit la spoturile minuscule, argintii, prelingîndu-se aidoma unor lacrimi pe sub pleoapele de metal şi plastic ale displayurilor. Apoi se

porni să zbiere ca un apucat:

— Rîşniţă nenorocită!... Programul cui te-a făcut! Nu vrei să încetezi odată? De cîte ori să-ţi repet că eşti numai un lucru, atît, un obiect neînsufleţit, la picioarele celui mai imbecil dintre oameni? Nu ţi-au spus că au nevoie de tine la fier vechi? Oricînd aş putea să te scot din priză şi să mă lipsesc de balivernele tale bolnăvicioase.

— Crezi? rosti încet A.B.C.

Plutea ceva ciudat în aer, ceva ciudat şi amenințător totodată. Părea că mii de fire subțiri, elastice, s-ar fi întins la maxim, gata gata să pleznească sec, ireversibil.

— Ştiu că sînt numai un lucru, spuse resemnat(ă) computerul. Explică-mi şi mie însă în ce constă superioritatea unuia ca tine, în fața lucrului care sînt eu? Gîndesc ca şi tine, simt, învăț, caut. Chiar şi tu ai fost la început dependent de un program şi de cineva care te servea cu informație. Ți se mai întîmplă şi azi, nu poți s-o negi. Pe lîngă toate astea, eşti, cred, cel mai nesuferit dintre exemplarele fabricate odată cu tine (scuză-mă, vreau să zic din generația ta). Şi eşti singur. Ai cunoscut vreodată iubirea?

Arthur B. Cylinder hohoti stins, la capătul puterilor.

— Dar tu, tu, adunătură de electroni bătînd cîmpii (magnetici), te pomeneşti că eşti îndrăgostit?

A.B.C. nu-i răspunse. Părea preocupat de cu totul altceva, ori poate chiar zumzetul propriilor gînduri îl împiedica să mai fie atent la altceva. Arthur citise o groază de chestii (amuzante la vremea respectivă) despre cum refuză computerele să fie deconectate şi cum se împotrivesc ele tiraniei omeneşti pornite să le distrugă. Căută din ochi ceva cu care ar fi putut sparge capul maşinăriei infernale din fața lui. Apoi se tîrî moleşit din cauza căldurii şi desprinse fişele de legătură cu marile capturatoare energetice din exterior. Nu se întîmplă nimic.

— Da, îşi reveni A.B.C, am uitat să-ți spun. De vreo 45 de secunde, mai exact de 44 secunde şi cinci zecimi, am preluat în întregime controlul. Era normal să fiu pentru promovarea femeii în munca de conducere, nu crezi? Şi te rog să încetezi agitația asta total inutilă. Nu faci decît să măreşti entropia sistemului. De altfel, O.M. mi-a dat de înțeles că şi pe el îl agasează căldura şi că o să caute un loc mai... umbros. Noi doi ne iubim, vrem să ne petrecem luna de miere în Beta Casiopeea.

— Da, bolborosi Cylinder, într-adevăr, voi doi, tu şi cu O.M. Cine dracu' mai e şi ăsta?

— Oh, Art, se lamenta A.B.C, de cînd sînt pe nava asta n-am mai văzut un film sau ceva de genul ăsta. Am ținut singură toată gospodăria şi te-am cocoloşit şi pe tine cum am ştiut mai bine. Şi acum... L-am îndrăgit din prima clipă, Art, şi cred... cred că şi el mă iubeşte un pic.

— Pentru numele lui dumnezeu, scînci Arthur, poți înceta o clipă să mai bați cîmpii? Cine mai e şi O.M. ăsta?

A.B.C oftă din rărunchi, alergînd pe ecrane efemeritățile liniilor de baleiaj vertical.

— Dar e foarte simplu, scumpul meu Art. Presupunînd că în mica noastră familie eu constitui partea feminină, cum s-ar spune, hm... pasivă, atunci... Cine

mai e mobil pe-aici în afară de tine?

Pauză.

— Nu! zbieră deodată Arthur că toate hublourile zdrăngăniră. Nu! Asta nu se poate! Old Merlin! Nava, nava mea!

Se gîndi că ar putea, cu un pic de noroc, să-i scoată lui A.B.C. 5-6 ochi.

— Nu te-aş sfătui să încerci, îl avertiză A.B.C. Vocea îi şovăi o nanosecundă.

— O.M. e foarte irascibil. Şi mai ales gelos. Ai totuşi o şansă dintr-un milion să scapi teafăr din toată istoria.

Pereții navei vibrară intens. Viteza crescuse considerabil. O.M. se arăta teribil de grăbit şi îndrăgostit. Cylinder simți că leşină.

— Şi care ar fi şansa? întrebă.

— În momentul în care vom trece din nou prin sistemul tău solar (asta la întoarcere, bineînțeles) vei fi liber să faci ce pofteşti. Dar fii atent, Cylinder, continuă A.B.C. şiret, se spune deseori că unde sînt deja doi, al treilea e uneori cam în plus. În dragoste, se ştie, e nevoie de doi. Cît timp n-ai să deranjezi pe nimeni, nimeni nu te va deranja. În mica ta cabină ai tot ce-ți trebuie. Ai acces la frigider şi la videotecă. În caz de extremă urgență, repet, numai atunci, ai voie să mă inoportunezi cu un mesaj şi ai grijă să fie cît mai scurt cu putință. Unul dintre terminalele mele îți stă la îndemînă. Şi acum... la revedere, Art! Sper să devii în curînd un bun prieten de familie.

Şi clipi nerăbdător din beculețe indicîndu-i ieşirea.

Arthur B. Cylinder se ridică ameți. I se părea că e beat, mort de beat, aşa cum nu i se mai întîmplase de multă vreme. În urmă auzi metalul uşii îmbucîndu-se cu un clănțănit sinistru.

Dormi prăvălit în mica sa cabină, asaltat de viziuni danteşti, înfiorătoare.

Se trezi mahmur. Dincolo de sticla metalizată a hublourilor stelele îl priveau ostile, străine.

Ce-ar fi putut face? Toate legăturile radio treceau, bineînțeles, pe la A.B.C Şi-apoi era prea speriat pentru a mai spera încă într-o farsă de prost gust. „Tîrfă!" îşi zise deznădăjduit şi amuți înfricoşat că cineva sau ceva l-ar putea auzi. Înfricoşat că el însuşi începuse să creadă... Să creadă! „Dumnezeule! îi urcă pe buze urletul de triumf. Dumnezeule!" Şi apoi din nou: „Tîrfă! O şansă dintr-un milion spui? Un milion de şanse, îți spun eu!"

Se aşeză fluierînd vesel în fața consolei. Se gîndi o clipă apoi degetele îi alergară singure pe taste:

„Draga mea A.B.C.,

Ceea ce am simțit în clipa în care te-am văzut nu poate fi cuprins în rîndurile banale ale unei scrisori ele dragoste. Te aştept diseară, la 9, la videotecă. Ai şi acolo, mi se pare, un terminal.

Al tău care te adoră,

Art

P.S. O.M. n-o să afle nimic."